

dne 30. října 1933, č. j. Cpo 407/33-1.) Žalobce domáhal se žalobou započtení poloviny nepojištěné doby, po kterou byl zaměstnán u soudu jako kandidát advokacie. Vrchní pojišťovací soud rozsudkem shora označeným zamítl žalobu s konečnou platností z těchto důvodů:

Odvolačící soud neshledal, že prvý soud nesprávně rozhodl daný případ, když žalobu zamítl, byť se i mýlil ve svém názoru, že žalobce byl vyňat z pojistné povinnosti podle § 2 č. 3 pens. zák. proto, že šlo u žalobce o doplnění theoretického studia praktickým zaměstnáním, jinak proto, že u žalobce nešlo během jeho soudní praxe podle § 2 lit. a) adv. řádu o smluvní služební poměr, podléhající pojistné povinnosti. Ustanovení § 2 č. 3 pens. zák. má na mysli výkon prací, podléhajících pojistné povinnosti v době studia posluchačů vysokých a odborných škol, pokud zaměstnání jejich jest předepsaným nebo obvyklým doplněním jejich theoretického studia. Tomu však není u žalobce, který uvedenou praxi ani nemohl vykonávat během studia vzhledem na ustanovení § 2 lit. a) adv. řádu, nýbrž teprve po skončených právnických studiích a odbytých zkouškách.

Soudní praxe podle § 2 lit. a) adv. řádu byla praxí předepsanou pro kandidáta advokacie, soudní praxe kandidáta advokacie byla pak průpravou k povolání advokáta a sledovala pouze účel, aby se kandidátu advokacie dostalo soudní praxí vědomostí potřebných pro povolání advokáta (§ 4 zákona č. 1/1911 ř. z. o soudní praxi právních praktikantů nesoudcovských, § 6 nař. min. sprav. č. 5/1911 ř. z.), jež jest prováděcím nařízením tohoto zákona a aby odbytím této praxe splnil kandidát advokacie podmínku předepsanou pro výkon advokacie (§ 1 lit. a), § 2 lit. a) advok. řádu).

Předpis § 6 nař. č. 5/1911 ř. z. ve větě 2. prohlásil také za nepřipustné využití pracovní síly právního praktikanta nesoudcovského, jež by odporovalo účelu výcviku k povolání, jež sledovala praxe.

Naproti tomu nepřipouštělo ustanovení § 9 nař. min. sprav. č. 192/1897 ř. z. o přípravné službě soudcovské se zřetelem na převážný vyučovací ráz přípravné služby soudcovské pouze využití pracovní síly soudcovských právních praktikantů, jež by bylo na újmu účelu, jehož bylo dosíci přípravnou službou soudcovskou, t. j. seznání všech odvětví soudní služby a výchova k povolání soudce a státního zástupce (§ 6).

Ze srovnání těchto ustanovení a možnosti využití pracovní síly těch kterých právních praktikantů plyne, byť i § 8 nař. č. 8/1911 ř. z. stanovil, že nesoudcovští právní praktikanti jsou povinni zásadně dodržovati úřední hodiny soudu a býti k dispozici soudu pro nutné služební výkony a mimo obvyklé úřední hodiny a soudní budovu jako zapisovatelé, že bylo lze kandidáta advokacie zaměstnati pouze v omezeném rozsahu, nebyl tedy kandidát advokacie povinen konati práce a justiční správa nebyla oprávněna požadovati práce, jichž kandidát advokacie pro své příští povolání advokáta nepotřeboval.

Kandidát advokacie nepřipravoval se tudíž k povolání úřednickému u státu, jež by ovšem bylo vyňato z pojistné povinnosti podle § 2 č. 4 pens. zák., nýbrž k povolání samostatnému a nebyl také čekatelem na úřednické místo jiné, jež by podléhalo pojistné povinnosti.

Odvolačel se však též mýlí, domnívá-li se, že na jeho případ vztahuje se ustanovení § 1 č. 2 pens. zák., neboť odvolačel nebyl ve shora uvedenou dobu zaměstnancem advokáta.

U odvolatele nešlo o smluvní služební poměr, na nějž by se byly vztahovaly právní předpisy pensijního zákona, kdyby tyto předpisy byly za jeho trvání již platily a nemá proto nárok na započtení této doby jako nepojištěné doby služební.

Dr. J.

JEDNOTA ČESKÝCH KANDIDÁTŮ ADVOKACIE V PRAZE konala dne 1. prosince 1933 svoji řádnou valnou hromadu v zasedací síni Advokátní Komory v Praze, na které kromě změny stanov bylo referováno též o účasti zástupců Jednoty na poradách o osnově nového advokátního řádu. Starostou Jednoty zvolen byl opětně JUDr. Jaroslav Lomberský, náměstkem starosty JUDr. Alfons Welter, jednatelem JUDr. Jan Slaviček. úř.